

Pogrzeb kościelny, w którym Kościół wyprasza duchową pomoc zmarłym, okazuje szacunek ich ciału, będącemu świątynią Ducha Świętego, i równocześnie żywym niesie pociechę nadziei, należy odprawiać z zachowaniem przepisów liturgicznych (por.: Kodeks Prawa Kanonicznego 1176).

Prawo na pochówek katolicki ma każdy wierny, jednak są przypadki, kiedy kapłan powinien odmówić przeprowadzenia owego obrzędu.

Kodeks Prawa Kanonicznego w kanonie 1184 wymienia trzy kategorie wiernych, którzy jeśli przed śmiercią nie dali żadnych oznak pokuty, pogrzebu kościelnego powinni być pozbawieni. Są to:

- 1 - notoryczni apostaci, heretycy i schizmatycy;
- 2 - osoby, które wybrały spalenie swojego ciała z motywów przeciwnych wierze chrześcijańskiej;
- 3 - inni jawni grzesznicy, którym nie można przyznać pogrzebu bez publicznego zgorszenia wiernych.

Odmowy pogrzebu kościelnego nie należy traktować jako kary dla zmarłego bądź jego krewnych, lecz jako dokonanie wyboru, uczynionego przez człowieka za życia.

Podjęcie tak trudnej i przykrej dla wspólnoty Kościoła decyzji przez proboszcza (czasem wspólnie z bliskimi nieboszczyka), nie przeszkadza w modlitwie o Boże Miłosierdzie dla zmarłego.

Za takiego człowieka można też ofiarować Mszę św., którą kapłan odprawi w innym czasie.